

Tavshed! Men det skal ikke lykkes dem! . . . Og faar han først Luft! Gud, hvor de vil hyle!"

Hverken Philip Salomon eller Fru Lea svarede noget hertil; navnlig den sidste iagttog i den senere Tid en paafaldende Tavshed, hver Gang Pers Navn nævnedes. Jakobe sagde heller ingenting men syntes ganske optaget af at hjælpe en af de smaa Søskende, der havde Plads ved Siden af hende. Dog var hun hverken saa uopmærksom eller saa ligegyldig, som hun gav det Udseende af. Broderens Fortælling om de foregivne Trusler mod „Falkens“ Redaktion drev hende endog et Øjeblik Blodet til Kinderne. Hun kunde nu engang ikke høre Tale om nogen Slags Tvang eller Forfølgelse uden straks at flamme op. Ivans overdrevne Forherligelse af Vennen afkølede hende dog hurtig, og det var tilsidst med et Udtryk af Lede, hun hørte paa hans triumferende Forkyndelser.

Da de sad ved Kaffebordet ude paa Terrassen, fik de Besøg af Eybert; og i samme Nu forsvandt Onkel Heinrich. Han kunde — som han med en hæslig Sigtelse plejede at sige — „ikke aande samme Luft som den Kviksølvæder.“ Og saa Nanny tog kort efter bort for at køre til Stationen, mens Ivan allerede straks efter Bordet var ilet dertil — utaalmodig efter at erfare, om Aftenaviserne skulde indeholde noget om „Falkens“ Artikel.

Eybert havde lejet sig Sommerbolig der i Nærheden og var i denne Tid næsten daglig Gæst paa „Skovbakken“. Alligevel kom han dennegang halvt bagpaa Jakobe. Da hun hørte Hundene gø, havde hun været overbevist om, at det var Per, der kom. Lige siden hun læste Artiklen om ham, havde hun ventet at se ham. Hun kunde ikke